

Prisfaldet virkelig ogsaa kommer til os, saa kan denne Kreditgivnings- og Financieringspolitik, den er inde paa, umuligt holde. Det fremgaar da ogsaa af Delegationens Protokol, at i Mødet i Landmandsbanken den 3. December 1919 har man ganske bevidst taget afgørende Stilling til den nye Spekulation. Der staar udtrykkelig i denne Protokol for den 3. December, at det er absolut paakrævet, at der sker en Forandring med Hensyn til Kursen paa Dollars og Sterling, og samtidig sukker og klager man over de stadige Krav om Kreditgivning, der kommer, særlig fra Provinsen. Det samme er Tilfældet igen i Protokollen for den 17. December, og der staar under vedkommende Dato, at der i Delegationsmødet blev oplæst en Skrivelse angaaende Valutaforholdene fra Etatsraad Glückstadt til Finansminister Brandes. Det var altsaa selve Begyndelsen paa Henvendelserne fra Landmandsbanken til Regeringen. Nu kunde det være interessant at faa at vide, hvilket Indtryk det Brev har gjort paa Ministeriet Zahle, men i saa Henseende findes der ingen Oplysninger i Kommissionsberetningen. Det er imidlertid muligt, at Hr. Brandes selv eller f. Eks. det ærede Medlem Hr. Rode kan give Oplysning om, hvilket Indtryk dette Brev, Regeringen fik fra Landmandsbanken, og som blev forfattet den 3. December 1919, har gjort paa den radikale Regering. I alt Fald kan man se saa meget, at inden Delegationen næste Gang holder Møde, er der sket noget, og der er ingen Tvivl om, at det er en Følge af dette Brev, som er blevet afsendt fra Landmandsbanken. Det, som sker, er, at der bliver nedsat det, man har kaldt et Valutafællesraad, et Fællesraad, der bestaar af Repræsentanter for fem Ministerier og Repræsentanter for de fem Hovedbanker. Men trods dette, at Valutafællesraadet er nedsat, ser man alligevel, at i det næste Møde, som afholdes den 17. December 1919, rejser Heilbuth det Spørgsmaal: Kan Bankerne alene klare det vanskelige Forhold, eller maa Staten ved Importforbud og Rationering hjælpe til? Og der falder endvidere fra Bestyrelsen Udtalelser, der gaar i Retning af, at det, som skal til, er en virkelig Kontrol med Indførselen, for nu er det nemlig det, man er bange for, og med fuld Ret. Der er maaske paa det Tidspunkt mange Forretningsfolk og mange Købmænd, som ikke aner og ikke kan se noget foruroligende i den Henseende, men der er ingen Tvivl om, at man indenfor Landmandsbankens Ledelse har fuldstændig Klarhed over, at et Prisfald, og et truende Prisfald, er i Sigte, og faar

det Lov til at komme ind over vort Lands Grænser, bliver det første, det slaar ned, selve Landmandsbanken.

Nu ved man ganske vist ikke, hvor stor en Rolle disse Udtalelser paa Delegationsmødet fra Heilbuths Side og de Krav, der er fremsat fra Bankens Side om, at Staten maa hjælpe til, og at en virkelig Kontrol nu er nødvendig, hvis det skal blive ved at gaa, har spillet, men vi bliver en lille Smule klogere, naar vi blot venter til den 5. Marts 1920, for endelig den 5. Marts 1920 springer selve Blomsten ud, idet den radikale Regering her i Tinget fremsætter Forslag om en Valutaregulering. Det er fuldt forstaaeligt, at Heilbuth paa det Tidspunkt saa stærkt rejser det Krav indenfor Bankledelsen, og det er næsten i dobbelt Grad forstaaeligt, naar man kan se af Bankkommissionens Beretning, at Heilbuth paa det Tidspunkt i Landmandsbanken skylder ca. 17 Mill. Kr. og ligger med for 6—7 Mill. Kr. Skibsaktier og Industriaktier. Det er saa forstaaeligt, saa absolut klart, at hvis der paa det Tidspunkt findes en Mand, der personlig er truet økonomisk paa Liv og Død af Konjunkturuomslaget, af Prisfaldet, saa er det Heilbuth. Det er saa ganske forstaaeligt, men det bringer alligevel en til at tænke paa, om det nu var saa fuldkommen med Rette, naar daværende Indenrigsminister Rode paa et noget tidligere Tidspunkt netop omtalte Hr. Heilbuth som Samfundsiinteressernes Talsmand, som den Mand, der paa afgørende Poster skulde varetage Samfundets Interesser. Og naar daværende Indenrigsminister Rode paa et noget senere Tidspunkt taler om de Mænd indenfor Den overordentlige Kommission, der jo har en overordentlig økonomisk Magt, og udtaler som sit Haab, som sin Tro til Fremtiden, at en Gang kommer det Tidspunkt, da Historien, da Efterslægten vil rejse disse Mænd et Æresminde, saa har jeg Lyst til at stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Rode: Hvornaar mon det Tidspunkt kommer, da Æresmindet skal rejses for Hr. Heilbuth? Og dernæst vil jeg udtale Haabet om, at det ærede Medlem maa have en privat Grund, hvorpaa dette Æresminde kan rejses, saa at vi bliver fri for at have det staaende paa offentlig Grund.

Naar man nu taler om, hvad den nuværende Regering har gjort eller ikke gjort for at forhale Tidspunktet for Landmandsbankens Sammenbrud, saa skal man forstaa, at naar Landmandsbanken her griber ind, som jeg har nævnt, er det en bevidst Spekulation fra Landmandsbankens Side for